

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra En polsk Familie

Citation: Hauch, Carsten: "En polsk Familie: 1-2. - 1926", i Hauch, Carsten: *En polsk Familie: 1-2. - 1926*, udg. af POUL SCHJÆRFF, 1926-29, s. 126. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch01val-shoot-idm140529613735216/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: En polsk Familie: 1-2. - 1926

giennem Skovene, og blæse paa den krumme Lotusblomst og paa Riddersporens Horn, nu med klippede Vinger synge Liigpsalmer i Eders Kirker? Troe De mig, det gaaer aldrig an, thi der slumre endnu mange hedenske Drømme i vore Hierter, og der gives endnu mange vidunderlige Historier, der hverken passe ind i Eders Himmel eller i Eders Helvede.»

»Jeg kender kun een Historie, der i Sandhed er vidunderlig,« sagde Alexandra, »ved Siden af den forsvinde de andre som Røg i Luften.«

»Et sligt Vidunder overgaaer jo selv det, som en begyndende Digter venter af sin Muse,« svarede Czernim.

Neppc var Selskabet ankommen til det bestemte Sted, før Czernim, tilligemed de to Ynglinger, fulgte af Fidelio og et Par langhaarede Vandhunde, ilde ind i Skoven. »Mine Drengel« sagde han, »nu gjelder det at nytte Tiden, vi have kun to Timers Frist, men jeg vil føre Eder til Steder, hvor Vildænderne med de brune Vandhøns skiule sig mellem Sivene. Der skal vi see Adalbert, om du endnu husker vore gamle Konster, da vi hentede Fiskeørnen og den svævende Glente ned af Luften, hvis ikke bliver du til Spot for vore Qvinder.« Dermed forsvandt de mellem Træerne.

»Jeg hører gierne Hundene giøe i Skoven og Knaldet af Skuddene og Jægerhornets Toner,« sagde Emilie, i det hun smilende saae efter dem, »jeg kunde da fristes til, ligesom De, Leontine, at ønske den gamle Tid tilbage, da ogsaa Qvinderne, i deilige Jægerdragter, og med vaiende Strudsfædre paa deres Hatte, fulgte med paa den lystige Jagt.« — »Nei,« svarede Leontine, »i Skoven elsker jeg Stilhed, der kun afbrydes af Træpikkerens Banken og af Droselens eensformige Sang; Hundenes Biøf derimod

hører jeg helst om Natten i den fjerne Landsby, eller om Aftenen, naar de dæmpede klinge over den stille Sø.»

Imidlertid slog en Tiener Ild, og antændte derved en Haandfuld tørt Løv, som han havde samlet, derpaa hentede han Qviste, og smaa Grene i Skoven, som han lagde over Løvet, og det varede ikke længe, før en stærk Luc blussede i Veiret, ved hvilken de Spiser bleve varmede, som vore Reisende havde taget med. Emilie paatog sig Overopsigten hermed, en hvid Dug blev udbredt over det grønne Græs, og Alt ordnede sig smukt under hendes Hænder.

Imidlertid gik Leontine rundt, og søgte efter et Sted, hvorpaa Alexandra kunde hvile sig; endelig fandt hun en Plads, som hun ønskede den, under et stort Egetræ, der strakte sine knudrede Kæmpegrene ud over Græsset, hvorved der opstod en Løvhvælvning, der skyggede for Middagssolen, uden at udelukke den friske Luft. Her udbredte hun nu en stor Kappe, og indbød Søsteren til at slumre derpaa. »Jeg føler mig bestandig mat,« sagde denne, »der er ingen Kraft i mig meer, jeg vil derfor modtage dit Tilbud.« — »Sov du!« sagde Leontine, »jeg skal vaage over dig og hindre, at Skovens Kryb nærme sig til dit Leje.«

Alexandra, der var træt, faldt da snart i Søvn, mens Leontine sad ved hendes Side, og spejdede opsøksomt til alle Sider; flere Gange sprang hun op, naar et Fårbeen pludselig kom frem, og legede med sin lange Hale, eller naar en nysgierrig Fugl rakte Halsen ud fra et nærliggende Træ; men da hun til sidst mærkede, at der ingen Grund var til Frygt, blev hun endelig rolig, og begyndte at flette en Krands af de blaa Blomster, hvoraf Græsset rundt om hende var fuldt; saasnart hun var færdig, bøiede hun sig over sin Søster, og trykkede Krandsen sagte